

successor familie tuæ, & vocaretur nomen ejus in Israel,

15 Et habeas qui consoletur animam tuam, & enutriat senectutem. De nuru enim tua natus est, quæ te diligit; & multo tibi melior est, quam si septem haberet filios.

16 Suscepimusque Noemi puerum, posuit in sanguine suo, & nutricis ac gerule fungebatur officio.

17 Vicina autem mulieres congratulantes ei, & dicentes: Natus est filius Noemi: vocaverunt nomen ejus Obed: hic est pater Ifai, patris David.

18 Hæ sunt generationes Phares: Phares genuit Efron.

19 Efron genuit Aram, Aram genuit Aminadab,

20 Aminadab genuit Nahasson, Nahasson genuit Salmon,

21 Salmon genuit Booz, Booz genuit Obed,

22 Obed genuit Ifai, Ifai genuit David.

LIBER PRIMUS SAMUELIS, QUEM NOS PRIMUM REGUM DICIMUS.

CAPUT PRIMUM.

Elcana habuit uxores Annam & Phenennam: quarum Anna diu sterilis & æmulæ improposito tristis, fusa in Silo coram Heli oratione ad Dominum, genuit Samuelum; quem ablatum Dominus obtulit, ut voverat.

FUIT vir unus de Ramathaimzophim, de monte Ephraim, & nomen ejus Elcana, filius Jeroham, filii Eliu, filii Thohu, filii Suph, Ephrathæus:

2 Et

2 Et habuit duas uxores, nomen uni Anna, & nomen secundæ Phenenna. Fueruntque Phenennæ filii: Annæ autem non erant liberi.

3 Et ascendebat vir ille de civitate sua statutis diebus, ut adoraret & sacrificaret Domino exercitum in Silo. Erant autem ibi duo filii Heli, Ophni & Phinees, sacerdotes Domini.

4 Venit ergo dies, & immolavit Elcana, deinde Phenennæ uxori fūx, & cunctis filiis ejus, & filiabus partes:

5 Annæ autem dedit partem unam tristis, quia Annam diligebat. Dominus autem concluserat vulvam ejus.

6 Affigebat quoque eam æmula ejus, & vehementer angebat, in tantum, ut exprobraret quod Dominus conclusisset vulvam ejus:

7 Sicque faciebat per singulos annos, cum redeunte tempore ascenderent ad templum Domini: & sic provocabat eam. Porro illa flebat, & non capiebat cibum.

8 Dixit ergo ei Elcana vir suus: Anna, cur fles? & quare non comedis? & quam ob rem affligitur cor tuum? nunquid non ego melior tibi sum, quam decem filii?

9 Surrexit autem Anna postquam comederat, & biberat in Silo. Et Heli sacerdote sedente super sellam ante postes templi Domini,

10 Cum esset Anna amaro animo, oravit ad Dominum, flens largiter,

11 Et votum vovit, dicens: Domine exercituum, si respiciens videris afflictionem famulæ tuæ, & recordans mei fueris, nec oblitus ancillæ tuæ, dederisque servæ tuæ lexum virilem: dabo eum Domino omnibus diebus vitæ ejus, & novacula non ascendet super caput ejus.

12 Factum est autem, cum illa multiplicaret preces coram Domino, ut Heli observaret os ejus.

13 Porro Anna loquebatur in corde suo, tandemque labia illius movebantur, & vox penitus non audiebatur. Aestimavit ergo eam Heli temulentam,

14 Dixitque ei: Usquequo ebria eris? digere paulisper vinum, quo mades.

Tom. II.

H

15

15 Respondens Anna, Nequaquam, inquit, domine mi: nam mulier infelix nimis ego sum, vinumque & omne quod inebriare potest, non bibi, sed effudi animam meam in conspectu Domini.

16 Ne reputes ancillam tuam quasi unam de filiabus Belial: quia ex multitudine doloris, & mororis mei locuta sum usque in praesens.

17 Tunc Heli ait ei: Wade in pace: & Deus Israel det tibi petitionem tuam, quam rogasti eum.

18 Et illa dixit: Utinam inveniat ancilla tua gratiam in oculis tuis. Et abiit mulier in viam suam, & comedit, vultusque illius non fuit amplius in diversa mutata.

19 Et surrexerunt mane, & adoraverunt coram Domino: reversique sunt, & venerunt in domum suam Ramatha. Cognovit autem Elcana Annam uxorem suam: & recordatus est ejus Dominus.

20 Et factum est post circulum dierum, concepit Anna, & peperit filium, vocavitque nomen ejus Samuel: eo quod a Domino postulasset eum:

21 Ascendit autem vir ejus Elcana, & omnis dominus ejus, ut immolaret Domino hostiam solemnum, & votum suum,

22 Et Anna non ascendit: dixit enim viro suo, Non vadam, donec ablactetur infans, & ducam eum, ut appareat ante conspectum Domini, & maneat ibi jugiter.

23 Et ait ei Elcana vir suus: Fac quod bonum tibi videtur, & mane donec ablactes eum: precorque ut implet Dominus verbum suum. Maneat ergo mulier, & lactavit filium suum, donec amoveret eum a lacte.

24 Et adduxit eum secum, postquam ablactaverat, in vitulis tribus, & tribus modiis farinæ & amphora vini, & adduxit eum ad domum Domini in Silo. Puer autem erat adhuc infantulus:

25 Et immolaverunt vitulum, & obtulerunt puerum Heli.

26 Et ait Anna: Obscro mi domine, vivit anima tua domine: ego sum illa mulier, quæ steti coram te hic orans Dominum.

27 Pro puero isto oravi, & dedit mihi Dominus petitionem meam, quam postulavi eum.

28 Idcirco & ego commodavi eum Domino eundis diebus, quibus fuerit commodatus Dominus. Et adoraverunt ibi Dominum. Et oravit Anna, & ait:

C A P U T II.

Annae canticum in gratiarum actionem; quæ rursum tres filios & duas filias generavit: ob peccata autem filiorum Heli & nimiam patris indulgentiam, fit illi & domui ejus comminatio, ac mors filiorum prædictitur.

1 E Xultavit cor meum in Domino, & exaltatum est cornu meum in Deo meo: dilatum est os meum super inimicos meos: quia lætata sum in salutari tuo.

2 Non est sanctus, ut est Dominus: neque enim est aliud extra te, & non est fortis sicut Deus noster.

3 Nolite multiplicare loqui sublimia, gloriantes: recedant vetera de ore vestro: quia Deus scientiarum, Dominus est, & ipsi præparantur cogitationes.

4 Arcus fortium superatus est, & infirmi accincti sunt robore.

5 Repleti prius, pro panibus se locaverunt: & famelici saturati sunt: donec sterilis peperit plurimos: & quæ multoshabebat filios, infirmata est.

6 * Dominus mortificat & vivificat, deducit ad inferos & reducit.

7 Dominus pauperem facit & ditat, humiliat & sublevat.

8 Suscitat de pulvere egenum, & de stercore elevat pauperem: ut fedeat cum principibus, & solium gloriae teneat. Domini enim sunt cardines terræ, & posuit super eos orbem.

9 Pedes sanctorum suorum servabit, & impii in tenebris conticescent: quia non in fortitudine sua roborabit vir.

10 Dominum formidabunt adversarii ejus: & super ipsos in cœlis tonabit: Dominus judicabit fines Terræ, & dabit imperium regi suo, & sublimabit cornu Christi sui.

Dent.
32. 29.
Tob. 13. 2.
Sep. 16.
13.

11 Et abiit Elcana Ramatha, in domum suam: puer autem erat minister in conspectu Domini ante faciem Heli sacerdotis.

12 Porro filii Heli, filii Belial, nescientes Dominum,

13 Neque officium sacerdotum ad populum: sed quicumque immolasset victimam, veniebat puer sacerdos, dum coquerentur carnes, & habebat fuscinulam tridentem in manu sua,

14 Et mittebat eam in lebetem, vel in caldarium, aut in ollam, sive in cacabum: & omne, quod levabat fuscinula, tollebat sacerdos sibi. Sic faciebat universo Israel venientium in Silo.

15 Etiam antequam adularent adipem, veniebat puer sacerdos, & dicebat immolanti: Da mihi carnem, ut coquam sacerdoti: non enim accipiam a te carnem coctam, sed crudam.

16 Dicebatque illi immolans: Incendatur primum juxta morem hodie adeps, & tolle tibi quantumcumque desiderat anima tua. Qui respondens ajebat ei: Nequaquam: nunc enim das, alioquin tollam vi.

17 Erat ergo peccatum puerorum grande nimis coram Domino: quia retrahebant homines a sacrificio Domini.

18 Samuel autem ministrabat ante faciem Domini, puer, accinctus ephod lineo.

19 Et tunicam parvam faciebat ei mater sua, quam afferebat statutis diebus, ascendens cum viro suo, ut immolaret hostiam solemnam.

20 Et benedixit Heli Elcana & uxori ejus: dixitque ei: Reddat tibi Dominus semen de muliere hac, pro foenore quod commodaisti Domino. Et abierunt in locum suum.

21 Visitavit ergo Dominus Annam, & concepit, & peperit tres filios, & duas filias: & magnificatus est puer Samuel apud Dominum.

22 Heli autem erat senex valde, & audivit omnia quae faciebant filii sui universo Israeli: & quomodo dormiebant cum mulieribus quae observabant ad ostium tabernaculi:

23 Et dixit eis: Quare facitis res hujuscemodi, quas ego audio, res pessimas, ab omni populo?

24 No-

24 Nolite filii mei: non enim est bona fama, quam ego audio, ut transgredi faciatis populum Domini.

25 Si peccaverit vir in virum, placari ei potest Deus: si autem in Dominum peccaverit vir, quis orabit pro eo? Et non audierunt vocem patris sui; quia voluit Dominus occidere eos.

26 Puer autem Samuel proficiebat, atque crescebat, & placebat tam Domino quam hominibus.

27 Venit autem vir Dei ad Heli, & ait ad eum: Hec dicit Dominus: Nunquid non aperte revelatus sum domui patris tui, cum essent in Aegypto in domo Pharaonis?

28 Et elegi eum ex omnibus tribus Israel mihi in sacerdotem, ut ascenderet ad altare meum, & adoleret mihi incensum, & portaret ephod coram me: & dedi domui patris tui omnia de sacrificiis filiorum Israel.

29 Quare calce abjecisti victimam meam, & munera mea, quae praecepi ut offerrentur in templo: & magis honorasti filios tuos quam me, ut comederetis primicias omnis sacrificii Israeli populi mei?

30 Propterea ait Dominus Deus Israel: * Lo- * 3. Reg. quens locutus sum, ut domus tua, & domus pa- 2. 27. tris tui ministraret in conspectu meo, usque in sempiternum. Nunc autem dicit Dominus: Abfir sit hoc me: sed quicumque glorificaverit me, glorificabo eum: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles.

31 Ecce dies veniunt: & precidam brachium tuum, & brachium domus patris tui, ut non sit fenex in domo tua.

32 Et videbis æmulum tuum in templo, in universis prosperis Israel: & non erit fenex in domo tua omnibus diebus.

33 Verumtamen non auferam penitus virum ex te ab altari meo: sed ut deficiant oculi tui, & tabescat anima tua: & pars magna domus tue morietur cum ad virilem æstatem venerit.

34 Hoc autem erit tibi signum, quod ventrum est duobus filiis tuis, Ophni & Phinees: In die uno morientur ambo.

35 Et fuscitabo mihi sacerdotem fidelem, qui

juxta cor meum, & animam meam faciet; & adificabo ei domum fidelem, & ambulabit coram Christo meo cunctis diebus.

36 Futurum est autem, ut quicumque remanserit in domo tua, veniat ut oretur pro eo, & offerat nummum argenteum, & tortam panis, dicatque: Dimitte me, obsecro, ad unam partem sacerdotalem, ut comedam bucellam panis.

C A P U T III.

Samuel quater a Domino vocatus, revelationem fibi adversum Heli factam, ei resert: & paulatim toti Israeli suis prophetiis innotescit.

1 Puer autem Samuel ministrabat Domino coram Heli, & sermo Domini erat pretiosus in diebus illis, non erat visio manifesta.

2 Factum est ergo in die quadam, Heli jacebat in loco suo, & oculi ejus caligaverant, nec poterat videre:

3 Lucerna Dei antequam extingueretur, Samuel dormiebat in templo Domini, ubi erat arca Dei.

4 Et vocavit Dominus Samuel. Qui respondens, ait: Ecce ego.

5 Et currit ad Heli: & dixit: Ecce ego: vocasti enim me. Qui dixit: Non vocavi: revertere, & dormi. Et abiit, & dormivit.

6 Et adjecit Dominus rursum vocare Samuelem. Confurgensque Samuel, abiit ad Heli, & dixit: Ecce ego: quia vocasti me. Qui respondit: Non vocavi te fili mi: revertere & dormi.

7 Porro Samuel neendum sciebat Dominum, neque revelatus fuerat ei sermo Domini.

8 Et adjecit Dominus: & vocavit adhuc Samuelem tertio. Qui confurgens abiit ad Heli,

9 Et ait: Ecce ego: quia vocasti me. Intellexit ergo Heli quia Dominus vocaret puerum: & ait ad Samuelem: Vade, & dormi: & si deinceps vocaverit te, dices: Loquere Domine, quia audit servus tuus. Abiit ergo Samuel, & dormivit in loco suo.

10 Et venit Dominus, & stetit: & vocavit, sicut vocaverat secundo: Samuel, Samuel. Et

ait

ait Samuel: Loquere Domine: quia audit servus tuus.

11 Et dixit Dominus ad Samuelem: Ecce ego facio verbum in Israel: quod quicumque audierit, tinnient ambæ aures ejus.

12 In die illa suscitabo adversum Heli omnia quæ locutus sum super domum ejus: incipiam, & complebo.

13 Prædicti enim ei, quod judicaturus esset dominum ejus in æternum, propter iniquitatem, eo quod noverat indigne agere filios suos, & non corripuerit eos.

14 Idecirco juravi domui Heli quod non expiatur iniquitas domus ejus victimis & muneribus usque in æternum.

15 Dormivit autem Samuel usque mane, aperteque ostia domus Domini. Et Samuel timebat indicare visionem Heli.

16 Vocavit ergo Heli Samuelem, & dixit: Samuels filii mi. Qui respondens, ait: Præsto sum.

17 Et interrogavit eum: Quis est sermo, quem locutus est Dominus ad te? oro te ne celaveris me. Hæc faciat tibi Deus, & hæc addat, si abscondiris a me sermonem ex omnibus verbis, quæ dicta sunt tibi.

18 Indicavit itaque ei Samuel universos sermones, & non abscondit ab eo. Et ille respondit: Dominus est: quod bonum est in oculis suis faciat.

19 Crevit autem Samuel, & Dominus erat cum eo, & non cecidit ex omnibus verbis ejus in terram.

20 Et cognovit universus Israel a Dan, usque Berfabeo, quod fidelis Samuel propheta esset Domini.

21 Et addidit Dominus ut appareret in Silo, quoniam revelatus fuerat Dominus Samuelei in Silo, juxta verbum Domini. Et evenit sermo Samuelei universo Israeli.

C A P U T IV.

Cæduntur Israelitæ a Philisthais, rursumque ad ducta in eastra arca cæduntur, captaque arca du-

filii Heli occiduntur: quibus auditis, Heli corruens occumbit, & nurus eis in partu moritur.

I T factum est in diebus illis, convenerunt Philisthiim in pugnam: & egressus est Israel ob viam Philisthiim in prælium, & castrametus est juxta Lapidem adjutorii. Porro Philisthiim venerunt in Aphec,

2 Et instruxerunt aciem contra Israel. Initio autem certamine, terga vertit Israel Philistheis: & cæsa sunt in illo certamine passim per agros, quasi quatuor millia virorum.

3 Et reversus est populus ad castra: dixeruntque majores natu de Israel: Quare percussit nos Dominus hodie coram Philisthiim? Afferamus ad nos de Silo arcam fœderis Domini, & veniat in medium nostri, ut salvet nos de manu inimicorum nostrorum.

4 Misit ergo populus in Silo, & tulerunt inde arcam fœderis Domini exercituum sedentis super Cherubim: erantque duo filii Heli cum arca fœderis Dei, Ophni & Phinees.

5 Cumque venisset arca fœderis Domini in castra, vociferatus est omnis Israel clamore grandi, & personuit terra.

6 Et audierunt Philisthiim vocem clamoris, dixeruntque: Quænam est hæc vox clamoris magni in castris Hebreorum? Et cognoverunt quod arca Domini venisset in castra.

7 Timueruntque Philisthiim, dicentes: Venit Deus in castra. Et ingemuerunt, dicentes:

8 Væ nobis: non enim fuit tanta exultatio heri & nudiustertius: vñ nobis. Quis nos salvabit de manu Deorum sublimium istorum? hi sunt Dii, qui percusserunt Ægyptum omni plaga, in deserto.

9 Confortamini, & estote viri Philisthiim: ne serviatis Hebreis, sicut & illi servierunt vobis: confortamini, & bellate.

10 Pugnaverunt ergo Philisthiim, & cæsus est Israel & fugit unusquisque in tabernaculum suum: & facta est plaga magna nimis: & ceciderunt de Israel triginta millia peditum.

11 Et arca Dei capta est: duo quoque filii Heli mortui sunt, Ophni & Phinees.

12 Currens autem vir de Benjamin ex acie, venit in Silo in die illa, scissa veste, & conspersus pulvere caput.

13 Cumque ille venisset, Heli sedebat super sellam contra viam spectans. Erat enim cor ejus pavens pro arca Dei. Vir autem ille postquam ingressus est, nuntiavit urbi: & ululavit omnis civitas.

14 Et audivit Heli sonitum clamoris, dixitque: Quis est hic sonitus tumultus hujus? At ille festinavit, & venit, & nuntiavit Heli.

15 Heli autem erat nonaginta & octo annorum, & oculi ejus caligaverant, & videre non poterat.

16 Et dixit ad Heli: Ego sum, qui veni de prædio, & ego qui de acie fugi hodie. Cui ille ait: Quid actum est fili mi?

17 Respondens autem ille, qui nuntiabat: Fugit, inquit, Israel coram Philisthiim, & ruina magna facta est in populo: insuper & duo filii tui mortui sunt, Ophni & Phinees: & arca Dei capta est.

18 Cumque ille nominasset arcam Dei, cecidit de sella retrosum juxta ostium, & fractis cervicibus mortuus est. Senex enim erat vir & grandevus: & ipse judicavit Israel quadraginta annis.

19 Nurus autem ejus, uxor Phinees, prægnans erat, vicinariae partui: & auditio nuntio, quod capta esset arca Dei, & mortuus esset fœter suis, & vir suus, incurvavit se, & peperit: irruerant enim in eam dolores subiti.

20 In ipso autem momento mortis ejus, dixerunt ei, quæ stabant circa eam: Ne timeas, quia filium peperisti. Quæ non respondit eis, neque animadvertis.

21 Et vocavit puerum, Ichabod, dicens: Translata est gloria de Israel, quia capta est arca Dei, & pro fœtero suo & pro viro suo;

22 Et ait: Translata est gloria ab Israel, eo quod capta est arca Dei.

C A P U T V.

Dagon coram arca semel, ac iterum corruit, abscessis in limine capite & manibus. Philisthæi quoque

que mariscis & muribus percussi, arcam a se repellunt.

1 PHilisthiim autem tulerunt arcam Dei, & aportaverunt eam a Lapide adjutorii in Azotum.

2 Tuleruntque Philisthiim arcam Dei, & intulerunt eam in Templum Dagon, & statuerunt eam juxta Dagon.

3 Cumque surrexissent diluculo Azotii altera die, ecce Dagon jacebat pronus in terra ante arcam Domini: & tulerunt Dagon, & restituerunt eum in locum suum.

4 Rursumque mane die altera confurgentes, invenerunt Dagon jacentem super faciem suam in terra coram arca Domini: caput autem Dagon, & duæ palme manuum ejus abscissa erant super limen:

5 Porro Dagon solus truncus remanserat in loco suo. Propter hanc causam non calcant sacerdotes Dagon, & omnes qui ingrediuntur templum ejus, super limen Dagon in Azoto usque in horum diem.

6 Aggravata est autem manus Domini super Azotios, & demolitus est eos: * & percussit in secreto parte natum Azotum, & fines ejus. Et ebullierunt villaæ & agri in medio regionis, & nati sunt mures, & facta est confusio mortis magnæ in civitate.

7 Videntes autem viri Azotii hujuscemodi plagam, dixerunt: Non maneat arca Dei Israel apud nos: quoniam dura est manus ejus super nos, & super Dagon deum nostrum.

8 Et mittentes congregaverunt omnes satrapas Philistinorum ad se, & dixerunt: Quid faciemus de arca Dei Israel? Responderuntque Gethæi: Circumducatur arca Dei Israel. Et circumduxerunt arcam Dei Israel.

9 Illis autem circumducentibus eam, fiebat manus domini per singulas civitates interfectionis magna nimis: & percutiebat viros uniuersusque urbis a parvo usque ad majorem, & computreſcebat prominentes extales eorum. Inieruntque Gethæi confilium, & fecerunt fibi fedes pelliceas.

Psal.
77. 66.

1e

10 Miserunt ergo arcam Dei in Accaron. Cumque venisset area Dei in Accaron, exclamaverunt Accaronites, dicentes: Adduxerunt ad nos arcam Dei Israel, ut interficiat nos & populum nostrum.

11 Miserunt itaque & congregaverunt omnes satrapas Philistinorum, qui dixerunt: Dimittite arcam Dei Israel, & revertatur in locum suum, & non interficiat nos cum populo nostro.

12 Fiebat enim pavor mortis in singulis urbibus, & gravissima valde manus Dei. Viri quoque, qui mortui non fuerant, percutiebantur in secreto parte natum: & ascendebat ululatus uniuscujusque civitatis in celum.

C A P U T VI.

Philistæi arcam cum votivis donariis, muribus & anis aureis, suorum sacerdotum consilio, a se remittunt per vaccas lactantes & novum plastrum usque Bethsames: ubi vaccas super ligna plastrum Bethsamæ immolaverunt, plurimis de populo ac plebe a Domino interemptis, quod arcam Dei non sat reverenter confexissent.

1 Fuit ergo arca Domini in regione Philistinorum septem mensibus.

2 Et vocaverunt Philisthiim sacerdotes & divinos, dicentes: Quid faciemus de arca Domini? indicate nobis quomodo remittamus eam in locum suum. Qui dixerunt:

3 Si remittitis arcam Dei Israel, nolite dimittere eam vacuam, sed quod debetis, reddite ei pro peccato, & tunc curabimini: & scietis quare non recedat manus ejus a vobis.

4 Qui dixerunt: Quid est quod pro delito redere debeamus ei? Responderuntque illi:

5 Juxta numerum provinciarum Philistinorum, quinque annos aureos facietis, & quinque mures aureos; quia plaga una fuit omnibus vobis, & satrapis vestris. Facietisque similitudines anorum vestrorum, & similitudines murium, quidemoliti sunt terram. Et dabitis Deo Israel gloriam: si forte relevet manus suam a vobis, & a diis vobis, & a terra vestra.

6 Quare aggravatis corda vestra, sicut aggravavit Ægyptus, & Pharaon cor suum? * nonne post 12. 21. quam

quam percussus est, tunc dimisit eos, & abie-
runt?

7 Nunc ergo arripite & facite plaustrum novum
unum: & duas vaccas foetas, quibus non est im-
positum jugum, jungite in plaustro, & recludite
vitulos earum domi.

8 Tolletisque arcam Domini, & ponetis in plau-
stro, & vasa aurea, quæ exolvistis ei pro delicto,
ponetis in capellam ad latus ejus: & dimitte eam,
ut vadat.

9 Et aspicietis: & si quidem per viam finium
suum ascenderit contra Bethsames, ipse fecit
nobis hoc malum grande: fin autem minime;
sciemus quia nequaquam manus ejus tetigit nos,
sed casu accidit.

10 Fecerunt ergo illi hoc modo: & tollentes
duas vaccas, quæ lactabant vitulos, junxerunt ad
plaustrum, vitulosque earum conluserunt domi.

11 Et posuerunt arcam Dei super plaustrum, &
capellam, quæ habebat mures aureos & similitu-
dines anorum.

12 Ibant autem in directum vaccæ, per viam
quæ ducit Bethsames, & itinere uno gradieban-
tur, pergentes & mugientes: & non declinabant
neque ad dexteram, neque ad sinistram: sed &
satrapæ Philisthiim sequebantur usque ad termi-
nos Bethsames,

13 Porro Bethsmitæ metebant triticum in val-
le: & elevantes oculos suos, viderunt arcam, &
gavisi sunt cum vidissent.

14 Et plaustrum venit in agrum Josue Bethsa-
mitæ, & stetit ibi. Erat autem ibi lapis magnus,
& conciderunt ligna plaustrii, vaccasque imposue-
runt super ea holocaustum Domino.

15 Levite autem deposuerunt arcam Dei, &
capellam, quæ erat juxta eam, in qua erant vasa
aurea, & posuerunt super lapidem grandem. Viri
autem Bethsmitæ obtulerunt holocausta, & im-
molaverunt victimas in die illa Domino.

16 Etquinque satrapæ Philistinorum viderunt,
& reversi sunt in Accaron in die illa.

17 Hi sunt autem anni aurei, quos reddiderunt
Philisthiim pro delicto, Domino: Azotus unum,

Gaza

Gaza unum, Ascalon unum, Geth unum, Acca-
ron unum:

18 Et mures aureos secundum numerum ur-
bium Philisthiim, quinque provinciarum, ab ur-
be murata, usque ad villam, quæ erat absque
muro, & usque ad Abel magnum, super quem po-
suerunt arcam Domini, quæ erat usque in illum
diem in agro Josue Bethsmitæ.

19 Percussit autem de viris Bethsmitib[us], eo
quod vidissent arcam Domini: & percussit de po-
pulo septuaginta viros, & quinquaginta millia
plebis. Luxitque populus, eo quod Dominus
percussisset plebem plaga magna.

20 Et dixerunt viri Bethsmitæ: Quis poterit
stare in conspectu Domini Del sancti hujus? &
ad quem ascendet a nobis?

21 Miseruntque nuntios ad habitatores Cari-
thiarim, dicentes: Reduxerunt Philisthiim arcam
Domini, descendite, & reducite eam ad vos.

C A P U T VII.

Reducitur arca in domum Abinadab in Gabaa,
& Samuelis hortatu Israëlitæ ad Dominum con-
versi, Philistheos vicerunt, orante pro ipsis Samuele.

I Venerunt ergo viri Carithiarim, & reduxe-
runt arcam Domini, & intulerunt eam
in domum Abinadab in Gabaa: Eleazarum au-
tem filium ejus sanctificaverunt, ut custodiret
arcam Domini.

2 Et factum est, ex qua die manxit arca Do-
mini in Carithiarim, multiplicati sunt dies (erat
quippe jam annus vigesimalis) & requievit omnis
domus Israel post Dominum.

3 Ait autem Samuel ad universam domum Is-
rael, dicens: * Si in toto corde vestro reverti-
mini ad Dominum, auferte deos alienos de me. 6. 10.
Deut. 10.
corda vestri, Baalim & Astaroth: & preparate Matik. 4.
Mashphath, ut orem provobis Dominum.
10.

4 Abstulerunt ergo filii Israel Baalim & Asta-
roth, & servierunt Domino foli.

5 Dixit autem Samuel: Congregate universum
Israel in Mashphath, ut orem provobis Dominum,

6 Et

6 Et convenerunt in Maspheath: hauseruntque aquam, & effuderunt in conspectu Domini, & jejunaverunt in die illa, atque dixerunt ibi: Pec-
cavimus Domino. Judicavitque Samuel filios Is-
rael in Maspheath.

7 Et audierunt Philisthiim quod congregati essent filii Israei in Maspheath, & ascenderunt satrapæ Philisthinorum ad Israeum. Quod cum au-
disserint filii Israeum, timuerunt a facie Philisthi-
norum.

8 Dixeruntque ad Samuelem: Ne cesses pro
nobis clamare ad Dominum Deum nostrum, ut
salvet nos de manu Philisthinorum.

9 Tulit autem Samuel agnum laetentem unum,
& obtulit illum holocaustum integrum Domino:
& clamavit Samuel ad Dominum pro Israeum, &
exaudivit eum Dominus.

10 Factum est autem, cum Samuel offerret ho-
locaustum, Philisthiim intiere prælium contra Is-
rael: * intonuit autem Dominus fragore magno
in die illa super Philisthiim, & exterruit eos, &
caesi sunt a facie Israeum.

* Eccli.
46. 20. 11 * Egressique viri Israeum de Maspheath perse-
cuti sunt Philisthaeos, & percuserunt eos usque
ad locum, qui erat subter Bethchar.

12 Tulit autem Samuel lapidem unum, & po-
suit eum inter Maspheath & inter Sen: & voca-
vit nomen loci illius, Lapis adjutorii. Dixit
que: Hucusque auxiliatus est nobis Dominus.

13 Et humiliati sunt Philisthiim, nec apposuer-
unt ultra ut venirent in terminos Israeum. Facta
est itaque manus Domini super Philisthaeos, cun-
ditis diebus Samuels.

14. Et redditæ sunt urbes, quas tulerant Phi-
listhiim ab Israeum, Israeum, ab Accaron usque Geth,
& terminos suos: liberavitque Israeum de manu
Philisthinorum, eratque pax inter Israeum &
Amorrhaeum.

15. Judicabat quoque Samuel Israeum cunctis
diebus vita fusa:

16. Et ibat per singulos annos circuiens Be-
thel & Galgala & Maspheath, & judicabat Israe-
lem in iupradictis locis.

17 Revertebaturque in Ramatha: ibi enim erat
domus ejus, & ibi judicabat Israeum: ædifica-
vit etiam ibi altare Domino.

C A P U T VIII.

Filiis Samuelis ad avaritiam declinantibus petit
populus sibi regem more Gentilium; quibus Sa-
muel, jubente Domino, durum jus regis prædicti;
sed non auditur.

1 Factum est autem cum senuisset Samuel po-
suit filios suos judices in Israeum:

2 Fuitque nomen filii ejus primogeniti Joel:
& nomen secundi Abia, judicium in Berfabeo.

3 Et non ambulaverunt filii illius in viis ejus:
sed declinaverunt post avaritiam, acceperuntque
munera, & perverterunt judicium.

4 Congregati ergo universi maiores natu Israeum,
venerunt ad Samuelem in Ramatha.

5 Dixeruntque ei: Ecce tu senuisti, & filii tui
non ambulant in viis tuis: * constitue nobis re-
gem, ut judicet nos, sicut & universæ habent
nationes.

6 Dispicuitque sermo in oculis Samuelis, eo
quod dixissent: Da nobis regem, ut judicet nos.
Et oravit Samuel ad Dominum.

7 Dixit autem Dominus ad Samuelem: Audi
vocem populi in omnibus quæ loquuntur tibi.
Non enim te abjecerunt, sed me, ne regnem su-
per eos.

8 Juxta omnia opera sua, quæ fecerunt a die
qua eduxi eos de Ægypto usque ad diem hanc:
sicut dereliquerunt me, & fervierunt diis alienis,
sic faciunt etiam tibi.

9 Nunc ergo vocem eorum audi: verumtamen
contestare eos, & prædic eis jus regis, qui re-
gnaturus est super eos.

10 Dixit itaque Samuel omnia verba Domini
ad populum, qui petierat a se regem.

11 Et ait: Hoc erit jus regis, qui imperaturus
est vobis: Filios vestros tollet, & ponet in cur-
ribus suis, facietque sibi equites & præcursorum
quadrigarum suarum.

12 Et constituet sibi tribunos, & centuriones.

& aratores agrorum suorum, & messores segetum, & fabros armorum & curruum suorum.

13 Filias quoque vestras tacet sibi unguentarias, & focarias, & panificas.

14 Agros quoque vestros, & vineas, & olive-ta optima tollit, & dabit servis suis.

15 Sed & segetes vestras, & vinearum redditus addecimabit, ut det eunuchis & famulis suis.

16 Servos etiam vestros, & ancillas, & juvenes optimos, & asinos auferet, & ponet in opere suo.

17 Greges quoque vestros addecimabit, volique eritis ei servi.

18 Et clamabitis in die illa a facie regis vestri, quem elegistis vobis: & non exaudiet vos Dominus in die illa, quia petistis vobis regem.

19 Noluit autem populus audire vocem Samue-lis, sed dixerunt: Nequaquam: rex enim erit super nos,

20 Et erimus nos quoque sicut omnes gentes: & judicabit nos rex noster, & egredietur ante nos, & pugnabit bella nostra pro nobis.

21 Et audivit Samuel omnia verba populi, & locutus est ea in auribus Domini.

22 Dixit autem Dominus ad Samuelem: Audi vocem eorum, & constitue super eos regem. Et ait Samuel ad viros Israel: Vadat unusquisque in civitatem suam.

C A P U T I X.

*Stirps Saulis, qui querendo patris asinas per-
venit ad Samuelem, cui revelatur ungendus rex,
cum quo praus est, ac nocte hospitio receptus.*

1 **E**t erat vir de Benjamin nomine Cis, filius Abiel, filii Seror, filii Bechorath, filii Aphia, filii viri Jemini, fortis robore.

2 Et erat ei filius vocabulo Saul, electus & bonus: & non erat vir de filiis Israel melior illo. Ab humero & sursum eminebat super omnem populum.

3 Perierant autem asinæ Cis patris Saul: & dixit Cis ad Saul filium suum: Tolle tecum unum de pueris, & consurgens vade, & quære asinas. Qui cum transiissent per montem Ephraim,

4 Et

4 Et per Terram Salifa, & non invenissent, transiuerunt etiam per Terram Salim, & non erant: sed & per Terram Jemini, & minime repererunt.

5 Cum autem venissent in Terram Suph, dixit Saul ad puerum qui erat cum eo: Veni & revertamur, ne forte dimiserit pater meus asinas, & sollicitus sit pro nobis.

6 Qui ait ei: Ecce vir Dei est in civitate hac, vir nobilis: omne quod loquitur, sine ambigui-tate venit. Nunc ergo eamus illuc, si forte in-dicet nobis de via nostra, propter quam venimus.

7 Dixitque Saul ad puerum suum: Ecce ibimus: quid feremus ad virum Dei? panis defecit in si-fareciis nostris: & sportulam non habemus, ut demus homini Dei, nec quidquam aliud.

8 Rursum puer respondit Saul, & ait: Ecce inventa est in manu mea quarta pars stateris argenti, demus homini Dei, ut indicet nobis viam nostram.

9 (Olim in Israel sic loquebatur unusquisque vadens confulere Deum: Venite, & eamus ad Videntem. Qui enim Propheta dicitur hodie, vocabatur olim Videns.)

10 Et dixit Saul ad puerum suum: Optimus sermo tuus. Veni, eamus. Et ierunt in civita-tem, in qua erat vir Dei.

11 Cumque ascenderent clivum civitatis, in-venerunt puellas egredientes ad hauriendum aquam, & dixerunt eis: Num hic est Videns?

12 Quae respondentes, dixerunt illis: Hic est: ecce ante te, festina nunc: hodie enim venit in civitatem, quia sacrificium est hodie populi in excelsquo.

13 Ingredientes urbem, statim invenietis eum antequam ascendat excelsum ad vescendum. Ne-que enim comesurus est populus donec ille ve-niat: quia ipse benedit hostie, & deinceps co-medunt qui vocati sunt. Nunc ergo concendi-te, quia hodie reperiets eum.

14 Et ascenderunt in civitatem. Cumque illi ambularent in medio urbis, apparuit Samuel egrediens obviam eis, ut ascenderet in excelsum.

Tom. II.

I

15

* Act. 13. 15 * Dominus autem revelaverat auriculam Samuelis ante unam diem quam veniret Saul, dicens:

16 Hac ipsa hora, que nunc est, cras mittam virum ad te de Terra Benjamin, & unges eum ducem super populum meum Israel: & salvabit populum meum de manu Philistinorum, quia respxi populum meum, venit enim clamor eorum ad me.

17 Cumque aspexisset Samuel Saulem, Dominus dixit ei: Ecce vir, quem dixeram tibi, iste dominabit populo meo.

18 Accesit autem Saul ad Samuelem in medio portæ, & ait: Indica, oro, mihi, ubi est dominus Videntis.

19 Et respondit Samuel Sauli, dicens: Ego sum Videntis. Ascende ante me in excelsum, ut comedatis mecum hodie, & dimittam te mane: & omnia quæ sunt in corde tuo, indicabo tibi:

20 Et de afinis, quas nudius tertius perdidisti, ne sollicitus sis, quia inventæ sunt. Et cujus erunt optima quæque Israel? nonne tibi & omni domui patris tui?

21 Respondens autem Saul, ait: Nunquid non filius Jemini ego sum de minima tribu Israel, & cognatio mea novissima inter omnes familias de tribu Benjamin? quare ergo locutus es mihi sermonem istum?

22 Assumens itaque Samuel Saulem, & puerum eum, introduxit eos in triclinium, & dedit eis locum in capite eorum, qui fuerant invitati. Erant enim quasi triginta viri.

23 Dixitque Samuel coco: Da partem, quam dedi tibi, & præcepi ut reponeres seorsum apud te.

24 Levavit autem cocus armum, & posuit ante Saul. Dixitque Samuel: Ecce quod remansit, pone ante te, & comede: quia de industria servatum est tibi, quando populum vocavi. Et co-medit Saul cum Samuel in die illa.

25 Et descenderunt de celo in oppidum, & locutus est cum Saule in solario: stravitque Saul in solario, & dormivit.

26 Cumque mane surrexissent, & jam eluceceret,

ret, vocavit Samuel Saulem in solario, dicens: Surge, & dimittam te. Et surrexit Saul: egressus sunt ambo, ipse videlicet, & Samuel.

27 Cumque descendenter in extrema parte civitatis, Samuel dixit ad Saul: Dic puer ut antecedat nos; & transeat: tu autem subsiste paupifer, ut indice in tibi verbum Domini.

CAPUT X.

Ungitur Saul in regem a Samuele, datis ac succendentibus signis, prophetat inter Prophetas, & missis sortibus a Samuele confirmatur in regem: lex regni in libro scripta, coram Domino reponitur.

I TULIT * autem Samuel lenticulam olei, & effudit super caput ejus, & deosculatus est eum, & ait: Ecce, unxit te Dominus super hereditatem suam in principem, & liberabis populum suum de manibus inimicorum ejus, qui in circuitu ejus sunt. Et hoc tibi signum, quia unxit te Deus in principem.

2 Cum abieris hodie a me, invenies duos viros juxta sepulchrum Rachel, in finibus Benjamin, in Meridie, dicentque tibi: Inventæ sunt afines, ad quas ieras perquirendas: & intermitfis pater tuus afinis, sollicitus est pro vobis, & dicit: Quid faciam de filio meo?

3 Cumque abieris inde, & ultra transieris, & veneris ad querum Thabor, invenient te ibi tres viri ascendentibz ad Deum in Bethel, unus portans tres heudos, & alius tres tortas panis, & alius portans lagenam vini.

4 Cumque te salutaverint, dabunt tibi duos panes, & accipies de manu eorum.

5 Post haec venies in collem Dei, ubi est statio Philistinorum: & cum ingressus fueris ibi urbem, obvium habebis gregem prophetarum descendentium de celo, & ante eos psalterium & tympanum, & tibiam, & citharam, ipsosque prophetantes.

6 Et infiliet in te Spiritus Domini, & prophetabis cum ipsis, & mutaberis in virum alium.

7 Quando ergo evenerint signa haec omnia tibi, fac quæcumque invenierit manus tua, quia Dominus tecum est.

132 LIBER I. REGUM, CAP. X.

8 Et descendes ante me in Galgala. (Ego quippe descendam ad te) ut offeras oblationem, & immoles victimas pacificas: septem diebus expectabis, donec veniam ad te, & ostendam tibi quid facias.

9 Itaque cum avertisset humerum suum ut abiaret a Samuele, immutavit ei Deus cor aliud, & venerunt omnia signa haec in die illa.

10 Veneruntque ad predictum collum, & ecce cuneus Prophetarum obvius ei: & insiluit super eum Spiritus Domini, & prophetavit in medio eorum.

11 Videntes autem omnes qui hoverant eum heri & nudiustertius, quod esset cum Prophetis, & prophetaret, dixerunt ad invicem: Quemam res accedit filio Cis? num & Saul inter Prophetas?

12 Responditque alius ad alterum, dicens: Et quis pater eorum? propterea versum est in proverbium: * Num & Saul inter Prophetas?

13 Cessavit autem prophetare, & venit ad excelsum.

14 Dixitque patruus Saul ad eum, & ad puerum ejus: Quo abiistis? Qui responderunt: Quærere asinas: quas cum non reperissemus, venimus ad Samuel.

15 Et dixit ei patruus suus: Indica mihi quid dixerit tibi Samuel.

16 Et ait Saul ad patruum suum: Indicavit nobis quia inventæ essent asinæ. De sermone autem regni non indicavit ei quem locutus fuerat ei Samuel.

17 Et convocavit Samuel populum ad Dominum in Maspera.

18 Et ait ad filios Israel: Haec dicit Dominus Deus Israel: Ego eduxi Israel de Ægypto, & erui vos de manu Ægyptiorum, & de manu omnium regum qui affligebant vos.

19 Vos autem hodie projecisti Deum vestrum, qui solus salvavit vos de universis malis & tribulationibus vestris, & dixisti: * Nequaquam, sed regem constitue super nos. Nunc ergo statue coram Domino per tribus vestras, & per familiias.

* Infra
19. 24.

* Supra
8. 19.

20 Et

LIBER I. REGUM, CAP. XI. 133

20 Et applicuit Samuel omnes tribus Israel, & cecidit fors tribus Benjamin.

21 Et applicuit tribum Benjamin & cognationes ejus, & cecidit cognatio Metri & pervenit usque ad Saul filium Cis. Quæserunt ergo eum, & non est inventus.

22 Et consuluerunt post haec Dominum utrumnam venturus esset illuc. Responditque Dominus: Ecce absconditus est domi.

23 Cucurrerunt itaque & tulerunt eum inde: stetitque in medio populi, & altior fuit universo populo ab humero & sursum.

24 Et ait Samuel ad omnem populum: Certe videtis quem elegit Dominus, quoniam non sit similis illi in omni populo. Et clamavit omnis populus, & ait: Vivat Rex.

25 Locutus est autem Samuel ad populum legem regni, & scripsit in libro, & reposuit coram Domino: & dimisit Samuel omnem populum, singulos in domum suam.

26 Sed & Saul abiit in domum suam in Gabaa: & abiit cum eo pars exercitus, quoniam tetigerat Deus corda.

27 Filii vero Belial dixerant: Num salvare nos poterit iste? Et despicerunt eum, & non attulerunt ei manuera: ille vero dissimulabat se audire.

CAPUT XI.

Saul, irruente in ipsum spiritu Domini divisisque suis bobus, populum ad bellum convocat, vincitque Naas regem Ammonitarum, liberatis viris Jabel Galaad, & regnum ejus instauratur in Galgala.

ET factum est quasi post mensem, ascendit Naas Ammonites, & pugnare coepit adversum Jabel Galaad. Dixeruntque omnes viri Jabel ad Naas: Habeto nos federatos, & serviemus tibi.

2 Et respondit ad eos Naas Ammonites: In hoc feriam vobiscum foedus, ut eruam omnium vestrum oculos dextros, ponamque vos opprobrium in universo Israel.

3 Et dixerunt ad eum seniores Jabel: Concede nobis

I 3

134 LIBER REGUM, CAP. XI.

nobis septem dies, ut mittamus nuntios ad universos terminos Israël: & si non fuerit qui defendat nos, egrediemur ad te.

4 Venerunt ergo nuntii in Gabaa Saulis: & locuti sunt verba hæc, audiente populo: & levavit omnis populus vocem suam, & levit.

5 Et ecce Saul veniebat, sequens boves de agro, & ait: Quid habet populus quod plorat? Et narraverunt ei verba virorum Jabes.

6 Et insilivit Spiritus Domini in Saul, cum audisset verba hæc, & iratus est furor ejus nimis.

7 Et assumens utrumque bovem, concidit in frusta, militique in omnes terminos Israël per manum nuntiorum, dicens: Quicunque non exierit, & secesserit Saul & Samuel, sic fiet bovis ejus. Invasit ergo timor Domini populum, & egressi sunt quasi vir unus.

8 Et recensuit eos in Bezech: fueruntque filiorum Israel trecenta millia; virorum autem Iuda triginta millia.

9 Et dixerunt nuntii, qui vénérant: Sic dicetis viris, qui sunt in Jubes Galaad: Cras erit vobis salus, cum incaluerit sol. Venerunt ergo nuntii, & annuntiaverunt viris Jubes: quia latenter sunt.

10 Et dixerunt: Mane exhibimus ad vos, facietis nobis omne quod placuerit vobis,

11 Et factum est, cum dies crastinus venisset, constituit Saul populum in tres partes: & ingressus est media castra in vigilia matutina, & percussit Ammon usque dum incalueret dies: reliqui autem dispersi sunt, ita ut non relinquerentur in eis duo pariter.

12 Et ait populus ad Samuelem: * Quis est iste qui dixit: Saul num regnabit super nos? Date viros, & interficiemus eos.

13 Etait Saul: Non occidetur quisquam in die hac, quia hodie fecit Dominus salutem in Israël.

14 Dixit autem Samuel ad populum: Venite, & eamus in Galgala, & innovemus ibi regnum.

15 Et perrexit omnis populus in Galgala, & fecerunt ibi regem Saul coram Domino in Galgala, & immolaverunt ibi victimas pacificas coram Domino.

^a Supra
10. 27.

LIBER I. REGUM, CAP. XII. 135

mino. Et latatus est ibi Saul, & cuncti viri Israël nimis.

CAPUT XII.

Samuel populi judicio probatus innocens, Israelem ingratitudinis erga Deum arguit, datis & celo signis dicta sua confirmat, hortaturque ut Domito adhaerant, non cessans pro ipsis orare.

1 Duxit autem Samuel ad universum Israël: Ecce audivi vocem vestram juxta omnia quæ locuti estis ad me, & constitui super vos regem.

2 Et nunc rex graditur ante vos: ego autem fenui, & incanui: porro filii mei vobis secundum sunt: itaque conversatus coram vobis ab adolescentia mea usque ad hanc diem, ecce præsto sum.

3 * Loquimini de me coram Domino & coram Christo ejus, utrum bovem cuiusquam tulerim, aut asinum: si quempiam calumniatus sum, si oppressi aliquem, si de manu cuiusquam munus accipii: & contemnam illud hodie, restituamque vobis.

4 Et dixerunt: Non es calumniatus nos, neque oppresisti, neque tulisti de manu alicujus quippiam.

5 Dixitque ad eos: Testis est Dominus adversum vos, & testis Christus ejus in die hac, quia non inveneritis in manu mea quippiam. Et dixerunt: Testis.

6 Etait Samuel ad populum: Dominus qui fecit Moysen & Aaron, & eduxit patres nostros de Terra Ægypti.

7 Nunc ergo state, ut iudicio contendam adversum vos coram Domino, de omnibus iniuris cordis Domini, quas fecit vobis, & cum patribus vestris:

8 * Quo modo Jacob ingressus est in Ægyptum, & clamaverunt patres vestri ad Dominum: & misit Dominus Moysen & Aaron, & eduxit patres vestros de Ægypto, & collocavit eos in loco hoc.

9 Qui obliiti sunt Domini Dei sui, & * tradidit eos in manu Sisara magistri militiae Hafor, & in manu regis Moab, & pugnaverunt adversum eos.

I 4

10

10 Postea autem clamaverunt ad Dominum, & dixerunt: Peccavimus, quia dereliquimus Dominum, & servivimus Baalim & Astaroth: nunc ergo erue nos de manu inimicorum nostrorum, & serviemus tibi.

^{• Judic.} 11 * Et misit Dominus Jerobaal, & Badan, & Jephete, & Samuel, & eruit vos de manu inimicorum vestrorum per circuitum & habitastis confidenter.

^{* Supra} 12 Videntes autem quod Naas rex filiorum Ammon venisset adversum vos, dixistis mihi: * Nequaquam, sed rex imperabit nobis: cum Dominus Deus vester regnaret in vobis,

13 Nunc ergo praesto est rex vester, quem elegeritis & peteritis: ecce dedit vobis Dominus regem.

14 Si timueritis Dominum, & servieritis ei, & audieritis vocem ejus, & non exasperaveritis os Domini: eritis & vos, & rex qui imperat vobis, sequentes Dominum Deum vestrum.

15 Si autem non audieritis vocem Domini, sed exasperaveritis sermones ejus, erit manus Domini super vos, & super patres vestros.

16 Sed & nunc state, & videte rem istam grandem, quam facturus est Dominus in conspectu vestro.

17 Nunquid non messis tritici est hodie? invocabo Dominum, & dabit voces & pluvias: & scietis, & videbitis quia grande malum feceritis vobis in conspectu Domini, petentes saper vos regem.

18 Et clamavit Samuel ad Dominum, & dedit Dominus voces & pluvias in illa die.

19 Et timuit omnis populus nimis Dominum & Samuelem, & dixit universus populus ad Samuelem: Ora pro servis tuis ad Dominum Deum tuum, ut non moriamur: addidimus enim universis peccatis nostris malum, ut peteremus nobis regem.

20 Dixit autem Samuel ad populum: Nolite timere, vos fecistis universum malum hoc: verumtamen nolite recedere a tergo Domini, sed servite Domino in omni corde vestro.

21 Et nolite declinare post vanam, quæ non proderunt vobis, neque eruent vos, quia vana sunt.

22 Et non derelinquet Dominus populum suum magnum: quia Dominus juravit facere vos sibi populum.

23 Absita tem a me hoc peccatum in Dominum, ut cesse orare pro vobis, & docebo vos viam bonam & rectam.

24 Igitur timete Dominum, & servite ei in veritate, & ex toto corde vestro: vidistis enim magnifica quæ in vobis gesserit.

25 Quod si perseveraveritis in malitia: & vos & rex vester pariter peribitis.

C A P U T XIII.

Vixi a Saul Philisthæi maximo apparatu adversus Israelem armantur; territi Hebræi in antris latitant: & Saul quia non expectato Samuelis adventu obtulit holocaustum, reprobatus a Domino dicitur: de cautela Philisthæorum ut Israelitæ armis spoliarentur.

1 Filius unius anni erat Saul cum regnare coepisset, duobus autem annis regnavit super Israelem.

2 Et elegit fibi Saul tria millia de Israël: & erant cum Saul duo millia in Machmas, & in monte Bethel: mille autem cum Jonatha in Gabaa Benjamin. Porro cæterum populum remisit unumquemque in tabernacula sua.

3 Et percussit Jonathas stationem Philisthorum, qua erat in Gabaa. Quod cum audissent Philisthium, Saul cecinuit buccina in omni terra, dicens: Audiant Hæbrei,

4 Et universus Israël audivit hujuscemodi famam: Percussit Saul stationem Philisthorum: & erexit se Israël adversus Philisthium. Clamavit ergo populus post Saul in Galgala.

5 Et Philisthium congregati sunt ad præliandum contra Israël, triginta millia curruum, & sex millia equitum, & reliquum vulgus, sicut arena quæ est in littore maris plurima. Et ascenderentes castrametati sunt in Machmas ad Orientem Bethaven.

6 Quod cum vidissent viri Israël se in arce positos, (afflictus enim erat populus) absconderunt